

Poletni sneg

Sredi poletja tudi zimsko veselje - Na Kredarici je že prava zima - Na Vrščicu je sneg padal tri ure tako kot pozimi

DO NAGLIH poletnih ohladitev pride v gorskem svetu pogosto. Bolj poredki so primeri, da ohladitve prinesejo tudi snežne padavine. Toda vsako pravilo ima izjeme, tako tudi vreme. V nedeljo, zlasti pa v sredo, smo imeli v gorah obilico snežnih padavin. Avgustovski sneg, zlasti sredi meseca, pa je kljub temu dovolj veliko presenečenje. Zadnje takšno presenečenje je bilo pred dvema letoma, ko je 16. avgusta 1961 zapadel sneg.

Snežne padavine so v tem tednu prinesle atlantske frontalne motnje. Dve časovno zelo zaporedni motnji atlantskega zraka sta pripeljali do naglih ohladitev. Tako je že v nedeljo popoldne zapadel v višjih legah sneg. Na Kredarici je v nedeljo zapadlo 2 cm snega, temperatura pa se je spustila na -3 stopinje Celzija. V sredo se je ločnica snega pomaknila znatno nižje. Sneg je zapadel do višine 1500 do 1600 metrov. Na Kredarici je zapadlo okoli 7 cm snega, najnižja temperatura pa je bila -7 stopinj C. Sneg je na tej višini zapadel tudi v Karavankah, na Storžiču in v Kamniških planinah. Iz Kravca so sporočili, da je sneg zapadel do Zvoha. Na Vrščicu je v sredo popoldne padal sneg neprestano 3 ure. Najprej je padal drobnji sneg, pozneje pa kosmiči pomešani s sodro in dežjem. Vendar se je sneg zaradi ogretosti zemlje hitro stalil. Najnižje temperature so bile okoli ničle.

Hladni zrak se umika proti Balkanu, za njim pa prihajajo še nove motnje.

Osemnajst let po eksploziji atomske bombe sedi v parku miru v Hirošimi v majhni leseni prodajalni razglednic 50-letni trgovec filmov in razglednic. Je samo eden izmed številnih prodajalcev, ki iščejo zaslužek s prodajanjem razglednic. Nekaj posebnega pa je vendar na tem trgovcu, zakaj turisti ostajajo pri njem ure dolgo in poslušajo njegove živahne besede. Trgovec je G. Kimura, človek, ki je 6. avgusta 1945 s svojo kamero napravil posnetek eksplozije atomske bombe, ki so ga pozneje priobčili skoraj vsi veliki svetovni listi. Ta posnetek sodi med zgodovinske posnetke. Kimura bi s svojim posnetkom lahko zaslužil milijone. Toda skromen Japonec iz katastrofe, ki je pokončala toliko njegovih prijateljev in znancev, ni maral delati denarja. Vse avtorske pravice je podaril odboru za borbo proti atomski bombi. Kimura pa se je s svojo prodajalno preselil v park miru in njegova lesena trgovina stoji na kraju, kjer se je pred osemnajstimi leti razpočila atomska bomba. Vsako jutro pripoveduje radovednim turistom, ki obiskujejo Hirošimo: »Kar se je zgodilo, se ne sme nikoli več zgoditi. Nikoli ne smemo pozabiti Hirošimo...«

Soproga švedskega veleposlanika v Beogradu je pet dni pomagala skopskim otrokom v Ohridu in dvakrat obiskala porušeno Skopje

Žena z velikim srcem

Soproga švedskega veleposlanika v Beogradu Korin Baklund je bila med prvimi, ki so pohitele v porušeno Skopje. Peti dan po potresu je skupaj s predstavnico švedske organizacije »Rešuj te otroke« odpotovala s svojim avtomobilom v Skopje, kjer bi se moralo spustiti tudi švedsko letalo s pomočjo. Pomoč je bila namenjena otrokom, ki so jih iz porušenega mesta izselili v Ohrid.

Ko sta obe Svedinji čakali na letalo, nista držali prekrižanih rok. Vključili sta se med osebje, ki je skrbelo za otroke pogrešanih in zasutih staršev v Ohridu. Med tem časom sta tudi dvakrat obiskali Skopje.

Pet dni in pet noči sta preživeli obe Svedinji v Ohridu. Pozabile sta na spanje in počitek, na hrano in družino. Otroci pa so ju med tem časom vzljubili.

Po vrnitvi v Beograd je simpatična Svedinja izjavila: »Kjerkoli bom živela, vrnila se bom v novo Skopje, ker je to mesto zame najdražji kraj.«

Razgovor s pevcem, ki je bolj znan v tujini kot doma

Pevec z modrimi očmi

MED PETJEM je Karlo Metikoš, ali po tujem Matt Collins, podoben razgrajaču, ki bi rad napravil prepir, po nastopu pa je v razgovoru zelo preprost in umirjen. Njegov pevski značaj ne dopušča, da bi za mizo kdo zadremal. Matt Collins, ki se je prejšnji teden s svojim petjem predstavil tudi na Bledu, sodi v tisto skupino pevcov, ki jim v tujini pravijo »kričači«. Pri nas je ta pevska zvrst precej zapostavljena, pa je zato plavalasi Zagrebčan odšel v svet, da bi se v kratkem času prebil do vrha evropskih pevcov.

Matt Collins je pevec, ki zna napraviti vroče vzdušje. Za njegovo razgibanost je bilo blejsko plesišče skoraj premajhno in občinstvo nemara preveč dedno obremenjeno.

Karlo Metikoš je pred dvema letoma krenil iz Zagreba »s trebuchom za kruhom«. Pred tem je poskušal pevsko kariero v zagrebškem varietetu. Dokončal je srednjo šolo in se vpisal na Ekonomsko fakulteto. Toda študij je petja »obesil na klin«.

PRECEJ HRABROSTI JE TREBA ZA POT V SVET. KAM STE IZ ZAGREBA KRENILI?

— Z zagrebške železniške postaje sem z enim samim kovčkom odpotoval na Dansko, kjer sem imel prijatelje. Padel sem v tuji svet kot »iz nebes« z voljo, da se poskušam prebiti kot pevec. Povprašal sem po nočnih zabaviščih, če iščejo pevce, pa so me povsod odbijali z izgovorom, da sem neznan. Preživljal sem se s priložnostnimi nastopi. Pozneje sem preko zvez prišel v Pariz kot popolnoma neznan kristjan. In na srečo sem uspel.

KAKŠNE USPEHE STE DO SEDAJ DOSEGLI S SVOJIM PETJEM?

— Preromal sem skoraj vse evropske države, razen vzhodnih držav. Pel pa sem tudi že v severni Afriki. V Parizu sem nastopal že v najbolj znanih nočnih zabaviščih. Pel pa sem tudi že v milanski Olimpiji. V Zagrebu sem imel pred kratkim dva koncerta. Na prvem koncertu je bilo blizu 12 tisoč ljudi. To so bili prvi nastopi v Jugoslaviji. Po krajših počitnicah se zopet vračam v Pariz, dogovorjen pa imam drugi nastop v Rimu. Zagrebška koncertna posredovalnica mi pripravlja nastop v Moskvi in Sofiji.

(Nadaljevanje na 5. str.)

Mladi zagrebški pevec Karlo Metikoš, ki je v tujini znan pod imenom Matt Collins, je nastopil prejšnji teden na Bledu.

OD RUDARJA DO VODITELJA

Na oddih v Jugoslavijo je Hruščov priletel v svojem dobro známem slanniku — Jezik sovjetskega voditelja, zlasti pa njegove domislice so slikovite in duhovite. — Hruščov dobro pozna ruske ljudske pregovore — Od rudarskega delavca je postal državnik, ki v svetu nekaj pomeni

V HRUSCOVI delovni sobi v kremeljskem dvorcu stoji na pisalni mizi majhna maketa letala in slika Lenina. Letalo je znamenje velikega tehničnega napredka v Sovjetski zvezi v zadnjih letih. Leninova slika naj bi pomenila zaupanje v nauk, ki ga je s takšnim zanosom začel uresničevati v zaostali Rusiji Lenin.

Hruščov prebije v svoji delovni sobi dnevno več ur. Kljub temu, da sovjetski voditelj ni več tako mlad, tega skoraj ni mogoče zapaziti pri njegovem delu. Njegova velika energija ne pozna znakov pisanja.

Letalo na surčin-skem letališču

Sovjetski premier Hruščov v torek popoldne ni priletel na obisk v Jugoslavijo prvič. Pri nas je bil pred tem obiskom že dvakrat. Živahen in zgovoren ruski značaj Hruščova je pripomogel, da je obiske v tujih državah uvrstil kot sestavni del svojih političnih nalog. Zato so se v zadnjih letih odnosi Sovjetske zveze sko-

raj z vsemi državami popravi-
vili.

Kjerkoli se sovjetski voditelj spusti v pogovor, ni dolgočas. Hruščov je dobro znan po svojih duhovitih in domiselnih izjavah. Njegov jezik je slikovit s posrečenimi primerjavami. Za vsako stvar najde posrečeno obliko. Ko je pred nedavnim odgovarjal na kitajske napade, je uporabil slikovito primerjavo: »Vsako topništvo strelja preko glav svoje pehote. Toda zelo slabo je topništvo, ki strelja po svoji pehoti.«

Zasluge in odgovornost

Nikita Hruščov ima kot voditelj največje socialistične dežele na svetu in ene izmed gigantskih velesil

procej velik delež zaslug in odgovornosti za mir. Zasluge za to, ker se je v zadnjih letih že uveljavilo stališče mirnega sožitja ter utrdil mir in odgovornost zato, ker je svetovni mir treba neprestano utrjevati in izgrajevati z opuščanjem starih nasprotij iz časov »hladne vojne«. Hruščov se je kot zagovornik miru in nasprotnik vojne že izkazal. Popuščanje napetosti in prvi sporazumi so v veliki meri njegova zasluga.

Hruščov je voditelj, ki ima tesen stik in posluš za težnje sovjetskega ljudstva. In ni čudno, da je že dolgo spoznal, da je mir socialističnim deželam najbolj potreben in da vojna ni nujna za odločilni obračun s kapitalizmom.

Od rudarja do voditelja

Življenjepis Hruščova je tesno povezan s stališči, ki jih zagovarja v svoji politiki. Prištevajo ga med najstarejše komuniste, ki so se izkazali v oktobrski revo-

Nikita Hruščov, predsednik ministrskega sveta ZSSR, ki je na krajšem oddihu v Jugoslaviji

luciji. Komunist je postal v letu oktobrske revolucije, torej leta 1918. Rodil se je 17. aprila 1894 v vasi Kalinovki, v kurski guberniji. — Njegov oče je bil rudar. Tudi sedanjí sovjetski voditelj je v mladosti delal v rudniku. V letih velike državljanske vojne se je pridružil Rdeči armadi in v njej kmalu postal politični komisar. Po zmagoslavni državljanski vojni se je vrnil v staro rudarsko okno v matični Ukrajini. Spremenjeni pogoji so mu omogočili šolanje, kar je bilo prej za sinove rudarjev nemogoče. Obiskoval je delavsko univerzo. Po končani šoli je mladi rudar postal partijski delavec Donbasa. Leta 1929 je začel zopet študirati v Industrijski akademiji v Moskvi, kjer so ga izvolili tudi za sekretarja partijske organizacije. Od leta 1932 do 1934 je Hruščov

najprej drugi, pozneje pa prvi sekretar partijskega komiteta v sovjetskem glavnem mestu. S tega položaja odhaja v Ukrajino kot prvi sekretar CK KP Ukrajine.

Med drugo svetovno vojno se je izkazal na volgo-grajski in ukrajinski fronti. Zaradi hrabrosti je bil povišan v čin general-lajtnanta Rdeče armade.

Po vojni je bil zopet izvoljen za prvega sekretarja CK KP Ukrajine, dve leti pozneje pa za sekretarja CK KP SZ in prvega sekretarja moskovskega oblastnega komiteja. Na XIX. kongresu partije je bil zopet izvoljen za sekretarja KP SZ in člana političnega odbora. V septembru 1953 so ga izvolili za prvega sekretarja CK KP SZ. Končno ga je 27. marca 1958 Vrhovni Sovjet ZSSR izvolil tudi za predsednika ministrskega sveta.

REKLISO...

»Na političnem odru je veliko psov, ki lajajo šele takrat, ko več nimajo kje ugrizniti.«

Christian Pino, bivši francoski minister

»Vodnik skozi mesto Dandville v Virginiji ne omenja niti enega hotela, v katerem bi črnci lahko prenočevali. Psom v spremstvu z belci pa nudijo štiri vrste prenočišč.«

Robert Kennedy, ameriški pravosodni minister

»Srednja leta so tista leta, ki postajajo nekaterim ljudem naporna.«

William Tennessee, ameriški dramatik

»Izkušnje so navadno samo poceni psevdonim za napake, ki smo jih zagrešili.«

Somerset Maugham, angleški književnik

»Moja žena Sophia se zna smejati na tri načine: meni se vedno smeje prijazno... za publiko se smeje tako kot odreja scenarij... najbolj ljubko pa se smeje v avtomobilu, če jo zaustavi policija, zaradi prehitre vožnje.«

Carlo Ponti, italijanski filmski producent

»Ljubezen je očesna bolezen, ki moške napravi slepe za lepoto drugih žensk.«

Jacques Totti, francoski filmski komik

GLOBUS

PO TOCI ZVONITI JE PREPOZNO

OSEMNAJST LET po eksploziji atomske bombe v japonskem mestu Hirošimi je ameriška vlada objavila tajne listine, ki so odkrile, da je skupina 156 ameriških znanstvenikov poslala ameriškemu predsedniku Trumanu peticijo, v kateri so znanstveniki zahtevali, da ameriška vlada opozori Japonce pred atomsko bombo. Peticija je prišla ameriškemu predsedniku prepozno v roke, ker je bil na poti s podstamske konference.

NAPET DVOBOJ

OB ZADNJEM SREČANJU v Gagri ob Črnem morju sta se na predlog Hruščova pomerila v perjanici sovjetski premier in ameriški zunanji minister Dean Rusk. Dvoboj je bil zelo napet.

KNJIGE O CHURCHILLU

TRIJE PISCI PIŠEJO hkrati knjige o Churchill. Edmund Murray, njegov privatni detektiv, pripravlja delo s 300 stranmi, Emery Revers, Churchillov svetovalec za literarna vprašanja, pripravlja knjigo, ki bo imela 500 strani in veliko do sedaj neobjavljenih slik. Vse to pa je v primerjavi z delom Randolpha, Churchillovega sina, prav malenkostno. Ta pripravlja o svojem očetu šest knjig.

ČLOVEK - NE JEZI SE!

Dvanajstega julija ob drugi uri ponoči je na ekspresni progi proti severni Evropi izplula iz reškega pristanišča ladja »Bratstvo«. To, da smo morali potovati prav s to ladjo, smo med vožnjo vsi jugoslovanski potniki, bilo nas je osem, šestokrat prekleli. V Ljubljani, kjer smo urejali potne formalnosti potniki iz Slovenije, so nam sprva dejali, da je dovolj prostora za to progo in nam sprva sploh niso povedali, da imamo lahko smolo in pridemo na ladjo, ki se manj ustavlja, ki na primer izpusti tako zanimivo točko na potovanju, kot je London. Ko smo vplačali predplačilo, smo izvedeli, da so nam rezervirali mesto na ladji »Bratstvo«, ki se v Londonu ne bo ustavila. Pustili pa so nam možnost, da se bo morda le še ustavila, ker »mnoge ladje dobijo nalog za pristajanje kar med potjo«. To se seveda ni zgodilo, in na ladji so nam povedali, da je pot določena že prej in da lahko pride le do malenkostnih sprememb, ne pa, da bi ladja zavila kar v London. Tako smo zvedeli tudi, da so tri ladje na tej progi ekspresnega značaja; taka je bila tudi naša, in tri počasne, kamor tudi vedno vkrajoje turiste, da imajo dovolj časa za ogledovanje. Morali smo se sprizniti s tem, kar se je zgodilo in izračunati v precejšnjem ogorčenju, da nas bo to potovanje, če seštejemo 116 tisoč dinarjev, ki smo jih vplačali pri Jugoliniji, 15 tisoč za potna dovoljenja, prav toliko za devize in 23 tisoč za vlak, stalo nič manj kot 169 tisoč dinarjev. Naj povem še to, da smo bili na poti 23 dni, je bilo treba plačati za en dan tega turizma kar okoli 7300 dinarjev. In kakšen turizem je bil to? Brez organiziranih ogledov, brez prevozov po mestu in brez vodičev. V ceno sta vračunana samo prevoz in hrana. Tako je bilo torej že pred začetkom vožnje dovolj povoda za slabo voljo, ki pa se je še stopnjevala, ko smo se spoznali z razmerami na ladji.

Suha hrana

Večerja in kosilo sta bila točno ob napovedanem času. Če te ob dvanajstih ali ob šestih ni bilo k mizi, so ti postavili na mizo in si lahko potem pojedel hladno, kar bi moralo biti toplo. Dvanajsta ura, pa tudi šesta, sta bili silno neprikladni zaradi ogledovanja mest. Vsa so precej oddaljena od pristanišča, tako da se ni splačalo hoditi domov in plačevati tramvaja ali avtobusa. Zato smo kasneje raje prosili za suho hrano. Kakšno je bilo to kosilo, ki so ga nam odmerili? Dva kolesčka salame, kos sira, kos nekakšne tlačenke, včasih kruh ali pa tudi ne in jabolko ali banana. Vse skupaj so nam zavili v servieto in bili smo odpravljeni. Enkrat samkrat so nam preskrbeli vrečke in to take, v katere bi v trgovini naložili kilogram soli, nam pa so lahko vanj spravili kar celo kosilo. Med kosilom smo čakali na pivo tudi po četrt ure, čeprav je bilo od mize do kuhinje samo 15 metrov. Dvakrat se je med potjo pokvaril hladilnik. Zmanjkalo je cigaret, zmanjkalo je vina, včasih je zmanjkalo tudi natakarja, tako da nismo mogli dobiti prav ničesar. Ko smo v Tangerju dobili še pet sopotnikov, so nam jih hoteli kar spraviti v naše kabine. Tako na tleh bi jim postlali, saj ne bo za dolgo, za štiri dni potovanja. Ker nismo pristali, so enega spravili kar v salon, in tako nismo štiri dni imeli prostora za igranje kart, ali da bi skupaj posedeli in pokramljali. Seveda moram pripomniti, da je bil tisti, ki je spal v salonu, Nemec.

Varnostni ukrep

Sicer pa nismo smeli dosti kritizirati. Na hrbtni strani potne karte so vse mogoče in nemogoče določbe, ki jih je vnesla Jugolinija za zaščito svojih interesov in interesov ladje. Tako tudi na primer piše, da kapitan lahko osebo, ki se mu zdi okolici nevarna (umobolna) zapre v poseben prostor in razpolaga z njegovo prostostjo. V strahu, da se nam ne bi zgodilo kaj podobnega (kdo pa kaj more, če te

kapitan spozna za nevarnega) smo raje na tihem godrnjali, kot pa da bi poskušali kake večje ukrepe. Pritoževali smo se le nad hrano, kar si je privoščila tudi celotna posadka. Hrana je bila res taka kot v najslabši menzi.

Naša prva postaja na tej poti je bilo pristanišče Tanger.

Tanger, pristanišče s pridnimi delavci

Siti vožnje in željni srečanja z Afriko smo nestrpno čakali na policijo, da nam izda dovoljenje za odhod v mesto. Toda tudi maroška policija se je izkazala z internacionalnimi lastnostmi, ki smo jih lahko nato še dolgo opazovali pri predstavnikih posameznih nacionalnih policij. Čakali smo dolgo in nato se je po »božje veličastno« primajal neki maroški policist.

Delavci, ki jih je bilo vse polno, so delali izredno hitro in pridno. Mornarji so nam povedali, da sodijo Maročani med najboljše delavce in da jih tudi v drugih pristaniščih radi jemljejo za delo.

V mestu smo bili kmalu. Samo na sebi ne predstavljamo tiste Afrike, ki si jo v mislih predstavljamo. Toda tudi Tanger je del Afrike, dežele s tako različnimi področji, in z njim smo spoznali življenje na skrajnem severozahodu. To je mešanica evropskega in arabskega sveta. Mesto šteje 150.000 prebivavcev. Od tega je okoli 100.000 Arabcev, ostalo pa so priseljenci.

Naša prva pot je bila po starem delu mesta, po precej strmi poti navzgor proti Casbi, trdnjavi nad mestom. Med potjo smo nabirali prve vtise. Trgovinice ob kamniti cesti spominjajo na stari del Sarajeva ali Skopja. Posamezne uličice še vedno ohranjajo staro razdelitev, po kateri so v eni sami filigrani, v drugi kleparji, v tretji opankarji, itd. Zakrite ženske v dolgih temnih haljah in moški s fesi na glavah. Kasneje smo izvedeli, da je to obenem tudi ločitev glede na kraj bivanja. Moški s fesom je iz Tangerja, moški brez fesa je iz 60 km oddaljenega Tetuana, ženska s feredžo pod nosom je iz Tangerja in ženska s feredžo nad nosom iz Tetuana. Teško je hoditi po teh uličicah. Če gledaš zvedavo, te trgovci hitro ocenijo kot petičnega kupca in te zvlečejo na pol s silo v svojo prodajalnico in ti razkažejo od prve do zadnje stvari svojo zalogo, dokler česa ne kupiš. Če gledaš samo v tla, ničesar ne vidiš, če pa gledaš po ljudeh, čisto naletiš na neprijazen pogled. Ljudje mislijo, da se jim posmehuješ, njihovi noši, zunanosti.

Trg v Tangerju je zelo živahen. Med branjevka mi pa je tudi precej moških. Na slikli so kmetice, ki prodajajo izdelke iz domačega platna

Sultanova palača

Strma pot nas je kmalu pripeljala do trdnjave. Ni posebno zanimiva, pa tudi urejena ni. Zanimivejša je sultanova palača. Polna je etnografskih zbirk, orožja, ženitovanske opreme, vrčev, vezenih in silno bogata z mozaiki in lesorezi. V času, ko so jo uporabljali, je služila maroškemu sultanu za poletno rezidenco.

Nedaleč stran od palače in trdnjave v lepem senčnatem vrtu, ki je še del sultanove palače, je danes šola za pletenje preprog. Na tisoče vzorov v vseh mogočih pisanih barvah naredijo vsak dan dekleta, ki hodijo v to šolo. Stara so od sedem do 15 let. Preproge so silno živih barv.

Ko smo zapuščali stari del mesta in se bližali novemu, smo srečali skupino godcev, ki je hodila od hiše do hiše, igrala in čakala na gostiteve. Bili so neke vrste koledniki.

Novi del mesta je zgrajen popolnoma moderno. Tanger je sploh znan kot mesto, ki nudi v Maroku turistu največ možnosti za razvedrilo, saj je v njem polno hotelov, restavracij in kaba-rejev, kjer se zbira kozmopolitska družba, pa tudi športnih terenov ne manjka; pili smo tudi maroško vino, ki je sila poceni in dobro. Za dolar lahko dobiš tudi do deset litrov vina. Sploh pa smo se lahko na vsej naši poti po Maroku, Portugalski, Nemčiji, Holandiji, Belgiji, Franciji, Švici in Italiji prepričali, da tako slabega vina, kot je pri nas, nimajo nikjer.

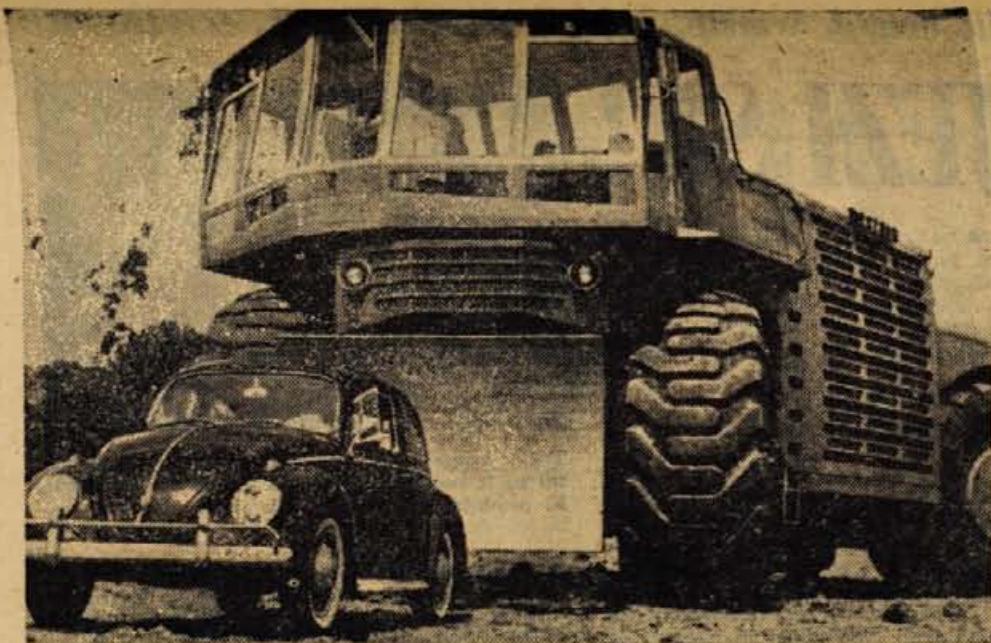
Preznojeni in utrujeni smo se nato napotili k morju, da bi se skopali. Za vstopnino smo plačali vsak po en dirham (okoli 150 dinarjev). Morje pa je bilo na naše začudenje tako mrzlo, da smo komaj malo zaplavali in že smo jo spet ucvrli na suho. Ne vem, če je imelo 18 stopinj.

Ura nas je priganjala in morali smo zapustiti zanimivo mesto. Čakal nas je le slab dan vožnje do Lizbone.

Mito Trefalt

Pogled na moderni del mesta z drevoredom palm in lepo plažo, ki se razprostira nekaj kilometrov daleč

Nekaj taksnega lahko vidite samo v Kansasu. Na sliki je največji stroj na svetu, ki se lahko tudi premika. Dieslov motor oskrbuje preko generatorja električni tok za električne motorje pri kolesih, ki poganjajo ogromna kolesa

Naprava, ki rešuje ljudi

Geofon

Desetine Skopjancev je bilo pravočasno rešenih

GEOFON JE BIL prvič uporabljen že pred petimi desetletji in je pri različnih nesrečah rešil že mnogo življenj. To je zelo občutljiva akustična naprava, ki ima podobno nalogo, kakor stetoskop, s katerim preizkujejo zdravniki srce in pljuca. S svojimi elektronskimi »ušesi«, ki so usmerjena v določeno smer, lahko geofon zazna tudi najslabše zvoke, ki prihajajo iz globine 8 do 10 metrov. Pri tem je važna kvaliteta materiala, skozi katerega se prisluškuje.

Tehniki, ki ravnaajo s temi napravami, morajo biti zelo izkušeni. Geofon ujame vse glasove, in iz te množice šu-

mov je potrebno zaznati le tiste, ki označujejo človeka. Tako na primer registrira šum vode ali plina, premikanje tal, drobljenje zemlje, dihanje, šepetanje, bitje srca itd.

V prvi svetovni vojni so uporabljali geofon za odkrivanje min. Kasneje so z njegovo pomočjo odkrili velike zasutih rudarjev pri raznih nesrečah. Naposled so ga začeli uspešno uporabljati pri izkopavanju zasutih ljudi ob potresih. Predvsem je prišel do izraza potres v Maroku, ko je bilo uničeno mesto Agadir.

V Skopje je prišla posebna izurjena ekipa francoskih tehnikov Civilne zaštite, ki je prinesla iz Pariza enega od treh takih aparatov, s katerimi razpolagajo. Kakor velikokrat doslej, je geofon tudi tu pokazal svojo veliko praktično vrednost. V glavem mestu Makedonije so z njegovo pomočjo rešili na desetine zasutih ljudi.

ATOMSKE BOMBE ZA PANAMSKI KANAL

Rušilna moč atomske energije bo kmalu koristno uporabljena — Trikrat cenejša in dvakrat hitrejša gradnja v primerjavi s klasičnimi sredstvi

DESETEGA OKTOBRA JE predsednik ZDA Wilson s pritiskom na gumb razstrelil poslednji del zemljišča in Panamski kanal je bil prekopan. Leto dni kasneje je francoska ladja »Luis« kot prva preplula kanal, ki je predstavljal sijajno delo takratne tehnike. Ladjam je zadostoval samo en dan, da so prešle iz Atlantskega v Tih ocean, dočim je bilo prej potrebno tudi mesec dni.

Kanal je že zgodovina

Danes, petdeset let po otvoritvi, predstavlja kanal že zastarel objekt, ki današnjim velikim potrebam sploh ne ustreza. Izkorišča ga petdeset tisoč ladij in dohodaj z obeh strani so vedno zatrpali. Strokovnjaki pravijo, da bo čez deset let plovba po kanalu popolnoma onemogočena.

Ce to drži, saj nimamo vzroka, da bi v to dvomili, je skrajni čas, da so začeli misliti na novo rešitev. Pri tem so najbolj zavzete Združene države Amerike, saj plove 80 odstotkov njihovih ladij na progah med Sev. Ameriko in obalami Južne Amerike, Čileja, Peruja in predvsem Ekvadorja. Zaradi tega so njihovi strokovnjaki že napravili načrt za nov prekop, ki bo znatno širši in bo ustrezal vsem današnjim potrebam.

Rešitev edino atomske bombe

Za rešitev tega problema so zaenkrat najvažnejše tri osnove: koliko bo stala gradnja, kako hitro bo prekop skopan in kakšna bo njegova kvaliteta? Ameriška trgovska mornarica zahteva, da mora biti prihodnja gradnja cenejša in hitrejša od stare. Takim zahtevam pa lahko zadostijo edino z uporabo atomske energije.

»V atomski-dobi je potrebna rešitev«, pravi predsednik Komisije za miroljubno izkoriščanje atomske energije Kelly. »Naša raziskovanja so pokazala, da lahko s pomočjo atomskih bomb prekopljemo kanal v petih letih, z uporabo klasičnih sredstev pa bi komaj zadostovalo deset let najtežjega dela. Razen tega se stroški za tretjino zmanjšajo.

Kaj pa radioaktivnost?

Ker bi bilo za tako delo potrebno 25 atomskih bomb, je sedaj vprašanje, kakšne bi bile posledice za Srednjo Ameriko.

V puščavi Nevada so nedavno od tega izvršili poizkus s 100 kilotonsko bombo, ki je pokazal, da najvišja doza radioaktivnosti ni presegla polovice meje, ki jo je odredil Zvezni svet za radioaktivnost. Poizkuse te vrste bodo kljub podpisu sporazuma, ki je bil pred nedavnim sklenjen, še naprej opravljali, saj se ta nanaša le na eksplozije v zraku, na površini zemlje in v vodi. Kljub zagotovitvi pa mora biti novi kanal na nekem nenaseljenem področju, ki bo dovolj oddaljeno od sedanjega kanala, da bi bile s tem izključene vse morebitne nevarnosti.

Tri možnosti

Strokovnjaki so prikazali tri mogoče rešitve: dve v državi Panami in ena v Kolumbiji.

Prva: kanal pri San Blasu bi bil najkrajši — 45 km in bi bil zaradi tega najcenejši. Nahajal bi se najbližje staremu kanalu, od katerega bi bil oddaljen le 70 kilometrov. Druga: Sasardi—Morti, ki bi bil oddaljen od starega

150 kilometrov, potekal pa bi po področju, ki je popolnoma divje in nenaseljeno.

Ce bi se na primer lotili druge možnosti, bi stal prekop prekopan z atomskimi bombami 800 milijonov dolarjev. Ce pa bi uporabili klasična razstrelilna sredstva, bi stroški narasli na 5.000 milijonov dolarjev.

Posebna komisija vse možnosti proučuje in čez dve leti si bomo o tem na jasnem.

ZANIMIVOSTI

Zvok ruši

To, da sušijo vetrovi, sonce... je splošno znano, toda zvok? Litvanska fizika Fitautas Ilgunas in Edmundas Stripinis sta skonstruirala zelo praktično sireno, ki »poje« na meji slišnega zvoka, pri čemer pride do hitrega izparevanja vlage. Pri tem se toplota materiala, ki se suši, ne zviša. To je pomembno pri tistih materialih, ki ne prenesejo visokih temperatur.

Za sireno — sušilnico ni potreben močan kompresor in lahko se pritrdi na mnoge naprave, ki proizvajajo zaželeno močne zvoke.

»Banka« za srčne aorte

Srčna aorta, ki vodi kri iz srca v velike arterije krvnega obtoka, je izredno potrebna pri zdravljenju neke redke bolezni starih ljudi. Do sedaj so napravili operacijo tako, da so presadili aorto mlajšega ponesrečenca prometne nesreče v bolnika ter mu na tak način rešili življenje. Zgodilo pa se je, da je bila operacija prepozna, ker so morali predlogo čakati na dovoljenje sorodnikov ponesrečenca.

Zato se je neka skupina kirurgov v Oxfordu odločila, da si bo pripravila rezerve takih aort. Te bodo najprej sterilizirali, nato pa jih močno ohladili in shranili v brezračnem prostoru, kjer se bodo lahko ohranile 9 mesecev.

Hiša na samem

Daleč na severu, okoli 2000 kilometrov od Kranja in nekako na zemljepisni širini Moskve plapolna na prijetni hišici v samotnem kotičku severnoangleške pokrajine belomodro-rdeča slovenska zastava ob angleški zastavi. Na lancashirskih cestah (vedno na levi strani ceste) pa iz zgornjega nadstropja rdečega avtobusa ves čas odmeva (včasih kar preglasna, toda moramo si dati duška!) slovenska pesem. BRATSKI MESTI KRANJ - OLDHAM piše na avtobusu.

Končno odhod

Trideset mladincev iz kranjske občine, delovnih članov mladinske organizacije in nekaterih drugih organizacij (tabornikov, planincev — petnajst fantov in petnajst deklet — sedemdeset žensk zaposlenih in trinajst študentov — je prišlo v Oldham, bratsko mesto Kranja, da bi v treh tednih videli čimveč in čimbolje spoznali življenje naših prijateljev s severa, obenem pa preživeli prijetne počitnice.

11. avgusta: Zgodaj zjutraj ali pozno zvečer za tiste, ki niso uspeli ujeti niti urice spanja, je (z rahlo zamudo seveda) potegnil vlak s kranjske železniške postaje. Končno! Mimo temnih oken so, medtem ko smo se počasi umirili v svojih kupejih (prostora je dovolj celo za spanje) zdrvela zadnja slovenska drevesa in popotili smo se v karavanški predor. Na drugi strani: Koroška, Področje, Beljak. Po kratkem spancu se počasi prebujamo v jutranjem hladu v Beljaku, malce se podpremo in drug za drugim oživimo. Se malo in v prvem jutranjem soncu je že slišati vprašanja fotografov, ki skozi okna drvečega vlaka začnajo loviti slikovite in motive zahodno-avstrijskih dolin in gradičev. Kmalu zabrni tudi filmska kamera našega Boštjana, ki dela reportažo za ljubljansko RTV. Nad Badgasteinom je pravo morje megle, ki so jo sončni žarki »razburkali« v čudovite valove. Salzburg: kratek postanek v Mozartovem mestu, na železniški postaji zastave vseh narodnosti, tudi naša.

In potem nemška meja in železničarji v uniformah, ki neprijetno spominjajo na zadnjo vojno, Stuttgart s slavnim televizijskim stolpom in kmalu nato dolina Rene, slikovita in polna svojske lepote. V zanimivi harmoniji beže: počasna industrijska reka (desetine tovornih ladij!) in na pobočja pripeti vinogradi, stara mesta z gradovi ter tovarne z visokimi dimniki.

Ob pol devetih smo v Achenu, ob pol enajstih se vozimo skozi razsvetljeni nočni Bruselj (nazaj grede se bomo ustavili!), opolnoči smo v Oostende. »Za Anglijo prestopiti, prosim!« Ladja je nabito polna in vsa preprihana od vetrov na kanalu. Vendar: morje je mirno (nič morske bolezni) in vsi utrujeni pospimo — nekateri na toplem, drugi spet zunaj, med kovčki ali kar stoje, naslonjeni ob steno.

Angleški zajtrk in dež

12. avgusta: Z vlakom iz Dovern s smo prispeli ob pol osmih v London, kjer nas je pričakal gospod Watt, ki je pripeljal oldhamske mladince v Kranj in ki nam bo pokazal svoje mesto. Po ponovnem pristrčnem srečanju: angleški zajtrk v kolodvorski restavraciji. Nato se v jutranji gneči s podzemsko železnico prepeljemo na drugo postajo in odtod v Manchester.

Po eni uri vožnje smo končno zapustili neskončni London. V Manchesteru sta nas pričakala dva občinska odbornika, naš avtobus in dobri, stari angleški dež. Pa nič ne de, zdaj je spet lepo vreme. Mimogrede smo izvedeli marsikaj o Manchesteru, se zapeljali v Oldham in naprej v Castleshaw, ki bo tri tedne naš dom. Prijeten majhen mladinski dom (za 30 oseb je zdaj čisto naš), s tremi skupnimi spalnicami, jedilnico, sobo za družabne igre in z vsemi pritliklinami. Prijazno, z lepim razgledom na mirno, malce otožno pokrajino, čeprav malo stran od mesta. Naš »šef« tu je prijazen gospod Eastwood, s skrivnostmi in presenečenji angleške kuhinje (ki nam je vedno bolj všeč) pa nas seznanja njegova žena.

13. avgust: Končno smo se malo spočili in se pripravili za obisk Mestne hiše. Tam sta nas sprejela mestni podžupan in tajnik, gospoda Kenney in Haines (župan je na dopustu in gremo k njemu drug dan). Mestna hiša je s to se po ogledu sejne d... ..

varjali o vsem mogočem. Predvsem seveda o ureditvi mestne samouprave tega manjšega industrijskega mesta (okoli 120.000 prebivavcev po šteju iz leta 1951), ki je samostojna mestna občina že od leta 1849.

Popoldne nam je gasilska četa, na katero so zelo ponosni, saj je ena najboljših v Angliji, pokazala nekaj svojega velikega znanja in spretnosti ter nas seznanila z napravami in s sistemom za obveščanje o požarih (lani so jih imeli 1665, od tega enega velikega, od ostalih pa 10 odstotkov srednjih in 90 odstotkov majhnih).

Zgodovina v soncu

14. avgust: Danes pa je bil dan zgodovine: ogled starega mesta York, kakšnih 180 kilometrov od tod proti severu. York je res lep in zelo zanimiv, posebno še v sončnem vremenu, kakršno je bilo včeraj. Dopoldne smo si ogledali njegovo glavno znamenitost, yorsko katedralo (York Minster), enega izmed arhitektonskih draguljev Anglije, čudovito in mogočno

Yorska katedrala, ki je ena najlepših stavb v Angliji. Zgrajena je bila od 13. do 16. stoletja. Sedeset ton težke orgle, 72 dragocenih in starih ogromnih oken, to so samo nekatere umetnine, ki jih hrani katedrala

Glavna ulica Oldhama, ki je te dni drugi dom tridesetih Kranjčanov.

umetnino. Popoldne pa smo si v dveh skupinah ogledali staro mesto: njegove rimske začetke (tu se je rodil in bil okronan za rimskega cesarja Konstantin Veliki!), njegovo srednjeveško obzidje, srednjeveški del mesta in nekaj novejših zgradb. Seveda: vse kar je v tem mestu staro manj kot dve sto let, šteje za novo!

Zvečer smo obiskali Zadržni mladinski center v Oldhamu, ki je eden najstarejših v Angliji. Tam smo plesali ob malce divji in hrupni glasbi z mladimi Oldhamci, ki so bili v Kranju in si v treh urah skušali povedati vse, kar je bilo novega. V razgovoru z gospodom Praffom, ki vodi ta center, pa smo izvedeli, da je bila to ena izmed prireditev v okviru vsakoletnega mladinskega tedna (obsega seveda tudi resnejši program), sicer pa da so tu ob sobotah redni plesi; zadržni center pa organizira tudi druge oblike družabnega življenja in izobraževanje mladine. Bil je prijeten večer, tak kot bodo še mnogi!

Dušan Ogrizek

Pevec z modrimi očmi

(Nadaljevanje s 1. str.)

KAJ JE VAS »KONJICEK«?

Podvodni ribolov. Ogrevam pa se tudi za nekatere športe.

KDAJ STE V TUJINI DOZIVELI NAJSREČNEJSI DAN?

— Dan, ko sem pri »Philipsu« podpisal pogodbo za snemanje plošč. Do sedaj so prodali okoli 50 tisoč plošč z mojimi posnetki. Številka ni velika, vendar morate upoštevati, da je to šele začetek, ki je povsod težak. S tem v zvezi naj dodam, da sem pred kratkim posnel pri »Philipsu« prvo long play ploščo, na kateri pojem skupaj z Johnnyjem Hallydayem, Claudom Francoisem in še z drugimi znanimi pariškimi pevci, v Relay de Chaillot na Elizejskih poljanah pa sem na tekmovalju dobil veliko nagrado plošče teenagerjev.

KAKŠEN JE VAS ZASLUZEK?

Ko pojem je zelo dober. V tujini zaslužim lahko 200.000 dinarjev z enim nastopom. Zdaj, ko sem se prebil ni težko priti do denarja. Začetek pa je bil težak.

STE ŽE PELI KAKEMU DRŽAVNIKU?

— Pel sem v Elizejski palači de Gaullu in diplomatom, ki so bili zbrani.

KATERO MESTO IN OBCINSTVO NAJBOLJ CENITE?

— Pariz. To je mesto, kjer se mi zdi, da vsak človek poje. Tukaj na Bledu pa so ljudje sedeli in poslušali kot v kavarni.

ALI SE SPOMINJATE KAKSNE ANEKDOTE?

— Ko sem prišel v Pariz nisem znal francosčine. Zaradi slabega znanja jezika sem nekoč podpisal pogodbo za cirkus. Pel sem v cirkuskem sporedu skupaj z opicami in medvedi.

Zdravko Tomažej

Modne zanimivosti 63-64

Ceprav se obleka zapenja z dvorednimi gumbi in ima nekaj resen, moški ovrtnik, je le ljubko ženska

Pričeska za žene z dolgim obrazom

NEKATERE VITKE žene, čeprav so zadovoljne, da jim ni treba paziti na vsak grizljaj, da bi se zredile, so nezadovoljne s svojim obrazom. Ta je včasih potegnen in ošiljen. Kar nobene ženske zokroženosti in mehko ne najdemo v njem.

Te nepravilnosti pa se s spretno pričesko in z izbiro prave obleke dajo prav lepo zakriti.

Dolgih spuščeni las ne bomo nosile, prav tako strogo počesana pričeska, s svitkom vrhu glave ni priporočljiva. Lasje naj bodo bolj na kratko pristriženi, v višini sredine obraza naj bo pričeska najširša. Če imate visoko čelo in če ste mlajši, vam lahko čelo zakrivajo lasje.

Namesto V izreza si bomo raje izbrale ovalen izrez. Če pa že imamo tako obleko, si bomo okoli vratu privezale živahno rutico.

Prizeljč, ocvrt po dunajsko

Pol kilograma prizeljca, sol, poper, 10 dkg ostre moke, 2 jajci, 20 dkg drobtin, 20 dkg olja ali masti, limona.

Blanširan prizeljč zrežemo na rezine, solimo, popopravimo, povaljamo v moki, stepenih jajcih in drobtinah ter ocremo v vroči maščobi. Ponudimo s krehlim limono in pečenim ali ocvrtim krompirjem.

Ceprav tličimo še v poletju, so se vendarle po svetu zvrstile modne revije, ki so odkrile gledavcem zopet nekaj novega, oziroma podčrtale zastavljene smernice prejšnjih let. Prav gotovo se me držimo nekega svojega stila, nosimo tó, kar nam in razmeram ustreza, ni pa napak, če podelimo svojim oblačilom vsaj majhen modni podarek. Stare obleke oziroma plašče bomo prekrojile ali jim dodale krzno, in tako nam bo uspelo, da bomo le z majhnimi izdatki dosegli modernejši videz.

Pri novih plaščih vidimo, da bi modni kreatorji na vsak način radi videli žensko »z moškimi obrazom«. Zakaj? Saj so ramena podložena, tako da so ramena kar nekako športno široka, ovrtniki so precej veliki s poudarjenimi reverji. Pas je rahlo nakazan,

dvoredni gumbi pa so skoraj nepogrešljivi. Barvni favoriti so rdeči toni, in sicer rožnato rdeči. Za športne plašče in

kostime so zelo pogosti tweedi in vzorec ribje kosti ali malega kara. Pred mrzotami nas bodo varovali veliki krzneni ovrtniki. Moda ne zahteva nikakršnega drugega krzna, povsem nas bo zadovoljila barvana lisica.

Priljubljen priincev kraj pri oblekah je še vedno precej pogost, izpodrivajo pa ga obleke prerezane v pasu, z rahlo stisnjeno pasom ter koničastim ovrtnikom.

Pri bluzah so ovrtniki ali koničasto zašiljeni ali mehki šal-ovrtniki. Eleganten plise za obleke ali bluze si bodo izbrale vitke žene.

Barvna lestvica za dnevna jesenska in zimska oblačila je živahna, za večerne priložnosti pa je pogosto črna.

Oljna kopel

Kopel zelo dobro vpliva na naše zdravje in bi se bilo koristno dvakrat tedensko okopati v topli vodi. Ko se namilimo, pustimo učinkovati pene vsaj nekaj minut, nato pa si jih z umivalno vrečko in toplo vodo izplaknemo. Mnogi, predvsem starejši ljudje, imajo zelo suho kožo in jim vroča kopel kože še bolj izsuši. Zato bi bilo priporočljivo, da bi se po kopeli splaknili z vodo, v katero ste kanili nekaj kapljic olja. Koža bo mehka in voljna.

Sporten plašč, z osmimi gumbi, velikimi modrimi reverji ter zavilni je značilen za letošnjo jesen in zimo. Rokava sta vstavljena in precej ozka. Pas pa je rahlo naznačen

Mali nasveti

Kolač

Kolač iz kvašenega testa je posebno rahel, če zmešamo kvas s posnetim mlekom.

Škrob

Škrob se ne bo lepil na likalnik pri likanju poskrobljenega perila, če škrobovi vodi dodamo nekaj soli.

Kavni in čajni madeži

Kavne ali čajne madeže izperemo čimprej s čisto mrzlo vodo. Trdovratne madeže omečamo z glicerinom in jih nato operemo s čisto vodo.

Madeži od likerja

Madeže od likerja speremo čimprej z mlačno vodo. Pogosto je učinkovit spirit. Barvaste madeže od likerjev dokončno odstranimo iz belih tkanin z beljenjem.

Mleko

Mleko odstranimo z mrzlo vodo in mlekom, če ne gre, si pomagamo z bencinom.

Ceprav se morda ne boste odločili za tak drzen hrben dekolte, pa nas vendar pogled nanj verjetno ne dolgočas

Recepti

Možgani z rižem

10 dkg olja ali masti, 8 dkg čebule, 40 dkg riža, sol, 1,3 l kostne juhe, 40 dkg govejih možganov, zelen peteršilj, poper, parmezan.

Na maščobi in drobno sesekljani čebuli pražimo riž, ga osolimo, zalijemo s kostno juho in dušimo. Če nimamo juhe, si pomagamo z jušno kocko. Ko je riž že skoraj mehak, dodamo na kose narezane blanširane možgane, sesekljani zeleni peteršilj in poper ter dušimo do mehkega (približno 10 minut). Jed stresemo na krožnik in potresemo s parmezanom. Zraven ponudimo razne solate.

Prizeljč

Uporablja se samo telečji prizeljč. Po sestavi je podoben možganom, le da je trši. Prizeljč se hitro pokvari. Pred uporabo ga vedno blanširamo, enako kot možgane. Ohlajenemu odstranimo še meso in kite.

Prizeljč v obari

1 telečji prizeljč, slana voda, jušna zelenjava, surovo maslo, moka, juha, sol, majaron, limonina lupinica, limonin sok.

Prizeljč prekuhamo v slani vodi z jušno zelenjavo vred in ga narežemo nato na koščke. Na surovem maslu spenimo moko, zalijemo z juho, dodamo sol, silačen majaron, limonino lupinico in prizeljč. Prevremo. Preden ponudimo, okisamo s limoninim sokom.

Zabavni filmski VRTILJAK

Tudi to snemajo

Elki Sommer, nemški zvezdici znanih »kvalitet«, so se uresničile njene sanje: snemala bo v Hollywoodu, in to v glavni vlogi! Njen partner v »Nagradl« bo popularni igralec Paul Newman.

Na Dunaju bodo posneli novo verzijo filma »Charleyeva tetka« po komediji Brandona Thomasa, ki jo poznamo tudi pri nas. Režiral bo Geza von Cziffra, v glavnih vlogah pa bosta nastopila Peter Alexander in Maria Sebaldt.

Kurta Tucholskega. V filmu obljublja razen zabave tudi mnogo aktualne družbene kritike. To bomo še videli — vsekakor pa je zanimivo, da igra glavno vlogo v filmu popularna mlada češka igravka Jana Břejchova (ki ima s 24 leti za seboj že 22 filmov — skoraj brez izjeme resnih del). Poleg nje bodo nastopili Walter Giller, Hans Lothar in Agnes Wlodek.

Vdova pred kratkim umrlega velikega igravca Charlesa Laughtona pravi: »Zivljenje teče dalje... razen tega še nikakor nimam na-

mena, da bi se že poslovila! Najprej bo zaigrala v kriminalki »Zivi!« poleg nekdanjega zelo slavnega in še zdaj odličnega igravca Petra Lorreja.

David Niven snema v Hollywoodu svoj novi film »Kralj gora«. Za notranje posnetke v tem filmu, ki so postavljeni v »luksuzno vilo na francoski Rivieri«, kot pravi scenarij, so po Nivenovem nasvetu postavili vilo, ki je natančen posnetek njegove lastne vile. Niven je s kopijo zelo zadovoljen in pravi, da se zdaj v tem filmu počuti kot doma!

Denar, denar, denar...

Producent Darryl F. Zanuck, šef 20th Century Foxa si mane roke. Kritike njegovega vele-spektakla »Kleopatra« so izredno slabe in slavna »Liga dostojnosti« je film postavila na svoj Indeks. »Krasno, čudovito,« se je razveselil Zanuck, ko je prebral prve kritike. — »Čim slabše kritike — tem večji uspeh pri publikii!« — (Pravijo, da je praksa še vedno potrdila to njegovo teorijo...)

Televizija po vsem svetu močno hodi v zelje filmskim producentom in lastnikom kinematografov in jim občutno zmanjšuje dobičke. Tudi sicer močna italijanska filmska industrija čuti senco televizijskih anten, ki je padla na filmska platna. Italijanski filmski delavci pa ne stojijo križem rok in prav pred kratkim jim je uspelo, da je italijanska državna televizija RAI pristala na naslednje pogoje:

- da bo odslej oddajala vsak teden le po en igrani film
- da ob sobotah in nede-

V Hollywoodu se mlada Ann-Margret poteguje za naslov naslednice Rite Hayworth

ljah ter ob praznikih sploh ne bo oddajala igranih filmov,

- da bo »v primerni obliki« podpirala pridobivanje svojih gledavcev za film in za obiskovanje kina.

Seveda italijanski filmarji s tem še niso rešili problema, ki jih tare in bodo bržkone še naprej iskali rešitve tudi v številnih spektaklnih in erotično drznih filmih, ki najzanesljiveje privabljajo številno publiko.

Kaže, da ameriški filmski distributerji še bolj kot drugi skušajo na vsak način s senzacionalnostjo privabiti čimveč gledalcev. Zelo radi na primer spremenijo naslove filmov, če menijo, da so premalo privlačni. — Nekaj primerov iz zadnjega časa: iz »Septemberske prigode« so napravili »Ljubezensko pijanost na Capriju«, iz »Pogled v katerokoli okno« je nastal »V vrtincu strasti«.

naslov »Njegova vrsta ženske« pa so spremenili v »Hudičevko«...

Mogoče vas bo zanimalo

● da je Elsa Maxwell, ki uživa dvomljivo slavo najvarnejše klepetulje v Hollywoodu, dobila za svoj 80. rojstni dan med drugim tudi simbolično darilo: znamenito skupino treh opic iz kitajske mitologije, od katerih je imela ena zaprta ušesa, druga oči, tretja pa usta.

● da je hamburški »Film-Telegramm« letošnji filmski festival v Cannesu v šali imenoval »zoološko filmsko prireditve«. Na to misel je prišel, ko si je ogledoval naslove canneskih filmov — kar pogledajte si jih: »Ptičje«, »Ubiti drozga«, »Leopard«, »Gospodar mušic«, »Kraljica čebel«, »Ko pride maček«, »Ameriška podgana«...

● da se je slaviti londonski zbirki voščenih lutk Madame Toussaoudove pridružila tudi Sophia Loren — in to odeta v oblačila Lucille, lepe hčere rimskega cesarja Marka Avrelija, ki je bila njena zadnja vloga.

● da je Roger Vadim predsednik zanimivega kluba, ki se imenuje »Klub nekdanjih«, združuje pa najbolj znane nekdanje prijatelje in soproge lepe Brigitte Bardot. Klub se sestaja enkrat na mesec in ima na dnevnem redu svojih sestankov eno samo točko: enourni klepet o BB. Člani kluba so poleg »očeta« filmske Britzke tudi še: pevca Sacha Diestel in Olivier Despax in igravca Jean-Louis Trintignant in Christian Marquand. Da bi si zagotovil mesto v klubu, pa se mu je že zdaj priključil tudi sedanji soigravec BB — Sammy Frey.

Mlada, toda zelo uspešna igravska nemškega porekla — Christine Kauffman, kakršno bomo videli v filmu »Vila Mala«

André Cayatte bo baje posnel dva filma o zakonskem življenju: enega s stališča moža, drugega pa s stališča žene. Oba filma naj bi predvajali istočasno v dveh različnih kinematografih. — Cayatte je prišel na to misel, ko je ob neki igri postavil vrsti zakoncev 10 vprašanj o najvažnejših problemih zakonskega življenja — in je dobil od »boljših« in »slabših« zakonskih polovic enake odgovore le na 3 vprašanja...

Peter van Eyck bo nastopil tudi v novem filmu serije o dr. Mabusu — »Mrtvaško zrcalo dr. Mabus«. Njegova partnerica v tej kriminalki bo Sabine Bethman, režiral pa bo Paul May

V Berlinu in na Švedskem bo posnel režiser Kurt Hoffmann film »Grad Gripsholm« po zabavnem romanu

»OSAMLJENI SO HRABRI« ameriškega režiserja Davida Millerja je nenavaden western o človeku, ki sredi civilizacije 20. stoletja hrepeni po kavbojskem življenju izpred sedemdesetih let in hoče na konju ubežati avtomobilski civilizaciji in najti svobodo. Glavno vlogo v tem zanimivem filmu igra Kirk Douglas, poleg njega pa nastopata tudi Gena Rowlands in Walter Mathau.

»VRSTNICE« sovjetskega režiserja Vasilija Ordinskega je film o treh dekletih, ki stopajo v samostojno življenje in doživljajo razočaranja, vendar ne izgubijo zaupanja v prihodnost. Igrajo Margarita Košeleva, Lidija Fedosejeva in Ludmila Krilova.

»NEUKROTILIVI« režiserja Terryja Bishopa so angleška kriminalka o pretkanem businessmanu, ki sam s pomočjo prijateljev reši iz rok gangsterjev svojega ugrabljenega sina. V filmu igrajo Kameron Mitchell, Marius Goring in Denys Gillmore.

Franziska ga je opazila le, ker je spoznala, da je tuči on sledil dogodkom: ob pesnikovi mizi — čeravno je stala dlje od nje kot Franziska — videl je nežno zaigrano tlačno frazo, čeravno se je neuhno pogovarjal s starejšim moškim, toda Franziska poprej tega ni ugovarila in spoznala šele zdaj. Pogled, s katerim je meril omizje, ji je pravil, da je ves čas sledil poteku dogodkov, podobno kot najbrž nekateri drugi ljudje v čajnici. Čemu sem pozorna prav na njegovo opazovanje? Tega si ni znala razložiti. Morda zaradi čistij, pogled med čiljami ali zgolj barve, prešivanje rumelega in rdečega. Toda zatem je storil nekaj, česar poprej ni videla: nenadoma je odmaknil pogled z mize in se zazrl v Franzisko, to je bil zarotniški pogled najljubeznivejšega in sproščenejšega soglasja, ki jo je povsem prevzel: vrnila mu je pogled, morda ne tako ljubezniv in sproščen kot njegov, vendar le zarotniški pogled; za utrinek se je spletla med njima tiha odkritost starih, prav dobrih znancev, ki se molče in cinično sporazumevata o prizoru v krogu daljnih znancev. Oh, tale je majhen vrag! Res je bil majhen, droban in majhen je sedel v svojem stolu, zadržan in na pol skrit za cinijami smaltovne barve. To je razlog, da sem opazila prav njegovo radovednost in ne tudi drugih, v njegovem pogledu je nekaj posebnega, nekaj prikupno drznega in za njim še več, malce stare čarovnije, črne magije, škoda, da od tod ne razločim barve njegovih oči, najbrž so sive, eden tistih je, ki prav dosti vedo, spoznajo vse z enim samim pogledom, s pogledom brez zavor, morda z zlobnim pogledom. Skrivaj ga je ocenila, temna obleka, enostavna temna obleka, prav bela srajca, ozka kravata, vezena iz zlate svile, gladki črni lasje nad svetlo zbrušeni, kot ološčenim obrazom z visokimi, okroglimi ličnicami. Rada imam moške s takšnimi lasmi. Čeprav je bil črnolas in majhen, ni bil podoben Italijanom. Videti je kot Anglež, kot Anglež črne, nizke in zelo privlačne vrste, kakršnih je prav toliko kot svetlolasih in visokih, najbrž je Anglež. In zlat windsorski voz, onstran cvetja ga je obdajal dah eleganc, vsevedne, zadržane eleganc, prepredene z nežno smaltovino, s prevleko, skoraj lepoto, nenadoma je Franziska doumela. Ah, tole je topli bratec, eden prijetne vrste, trde, fantovske elegantne vrste, možati angel, eden tistih, ki so lahko bolj moški kot večina normalnih mož, majhen angleški hudič. Spet je govoril s starejšim moškim (morda je teta), Franziska ga ni nadrobneje pogledala, nenadoma je splahnel ves mik, mali pedroviski Anglež je s ciničnim pogledom razbil ves čar prijetno ogrevane čajnice, iz mikavnosti Pavonejeve čajnice jo je popeljal spet v resničnost, v resničnost desetih tisočev lir, nenadoma je zaznala dolgočasje vseh sprejemov, kar jih je kdaj doživela, obšla jo je otožnost, toda zdaj je prvič začutila, da se mora vrniti v svet groznje, ki jo je čakal pred razkošnim hotelom, podobni vabitu domov. Tu so bili vsi pesnik, mali hudič, Olghina in Maria, very important person, pohotni mecen, filmska zvezdica, 'stari prijatelj', prav tako Herbert in Joachim pa spet znova mali hudič, ki je vse skupaj razjedel v gorišču svojega zlobnega pogleda. V skodelicah so bili preostanki hladnega čaja. Franziska je pomahala natakarju.

V veži je dala fantu sto petdeset lir napitnine. Preveč, toda pri napitninah nisem nikdar znala štediti, ves čaj ob petih je veljal torej petsto lir, malce drago, celo za tako dobro zabavo, v mojem položaju je vse predrago. Zatem je odšla k recepcijski mizi mahagonijeve barve.

Glavna vratarja z ledenosivim trebušastim dostojanstvom ni bilo moč zgrešiti, ukvarjal se je s prebiranjem časnika, ki je ležal pred njim na temno zeleni pisalni podlogi. Temno zeleno, mahagonijeve barve in ledeno sivo; povprašati ga je morala. Njegov pomočnik je imel malce vstran opravke pri telefonu.

»Imate trenutek časa za pogovor?« je vprašala Franziska.

»Ze ko je stopila bliže, je dvignil pogled.

»Kajpada, prosim, signora,« je rekel.

»Zelega bi nasvet.«

»Ce vam lahko pomorem?« Bil je izkušen. Neskončno izkušen in zelo, zelo prijazen.

»Tolmačica sem,« je rekla Franziska. »Italijanščina, angleščina, francoščina in nemščina.

Vrhu tega stenografija, strojepisje in vsa tajniška dela. Mislite, da bi lahko našla zaposlitev? Pri vas ali kjerkoli drugje v Benetkah?«

»Pri nas ne,« je dejal. »In prav tako ne v vsej hotelski stroki, pozimi, v Benetkah.« Glasu ni spremenil niti za odtonek. Najbrž je najizkušnejši hotelski vratar v Benetkah. Ne sname takoj krinke, če spozna, da ima pred seboj prosivko in ne premožno turistko. Sezonsko osebje smo odpustili že konec oktobra,« je rekel, »in polovica hotela je zaprta.«

»Razumem,« je rekla Franziska.

»In na sploh je hotelska stroka tod edina, na katero bi lahko računali, signora,« je rekel glavni vratar. »Drugihi strok je malo, potovalni in ladijski uradi delajo pozimi le s polovično zmogljivostjo.« Ni le prijazen, resnično mi želi pomagati, še vedno mi pravi, signora!«

»Pri notranjih poslih nimate kaj prostega?«

»Kaj menite z notranjimi posli?« je vprašal.

»Menim, da znam pospravljati tudi postelje in sobe, sploh vse. — Dokler ne najdem kaj drugega,« je hlastno pristavila, ko je opazila, da se je izraz vratarjevega obraza spremenil.

»Ne,« je rekel. »Celo tedaj, če bi nam manjkalo sobnega osebja, ne bi namestili človeka vaše vrste.«

A. A. BEG

Ne pravi več »človek vaše vrste, signora,«. Še vedno ima brezhibno ljubezniv glas, ki pa se je nenadoma ohladil. Brezhiben in hladen. Videla je, kako je odprl predal.

»Pri nas ste imeli izdatke,« je slišala njegov glas. »Dovožite, da vam jih hotel povrne.«

Ponudil ji je bankovec za tisoč lir. Prepadena je močno zardeela. Vsa zmedena je vzela denar. To vendar ni mogoče. To vendar ni mogoče. Med prsti je čutila papir in zaznala leden hlad v svoji notranjosti. Dlan z bankovcem je dela v žep.

»Hvala,« je rekla.

Glavni vratar je le skomignil z rameni. Hotel Pavone je pripravljen plačati tisoč lir, da bi več ne prestopila njegovega praga. Hudo uglaseno. Uglaseno prepovedan vstop.

»Nemka ste, kajne, signora?« je vprašal glavni vratar.

Zdaj si lahko celo znova privoščil, signoro!«

»Da,« je rekla.

»Benetke niso primeren kraj za vas,« je rekel. »Svetujem vam, pojdite v ponedeljek v vaš konzulat, rojaki naj vam pomagajo. — Luigi, več kje je tukajšnji nemški konzulat?« je vprašal pomočnika, ki je še vedno čakal pri telefonu in s prsti bobnal po mizi.

»Calle Vallarasso,« je rekel, »če se ne motim.«

Franziska je prikimala, se obrnila in odšla. Noč, gondole, svetilke, San Giorgio sredi temne lagune, prav droben dežek, za trenutek je postala in čakala, da bo vnovič zardeela, potem pa je ugotovila, da ji je na polt legla le rdečica, ki jo je prinesel sveži zrak. Petsto lir dobička.

Navzlic vsemu se je čajanka v Favoneju izplačala. Tisoč lir honorarja za sporočilo, da je nekdo pripravljen pospravljati postelje. Naglo, skoraj veselo, je odšla proti svojemu zanikrnemu hotelu. Bankovec v žepu je prinašal dober občutek. Nasmehnila se je ob zavesti, da je pozabila ime ulice, kjer je bil nemški konzulat. V svoji sobi si je slekla le plašč pa legla na posteljo. Ležala je na trebuhu, rdeči lasje so se razpletli po blazini in malomarno si je sezula čevlje. Kmalu je zaspala, navzlic obilici popitega čaja. Padla je v nemiren, polovičen in opojen sen.

Stari Piero, konec noči

Čoln, laguna, saki so bili včeraj prazni, zora, noč v mazzorbu, odrivam se od mazzorba, mraz, drog sem porinil v temo, mraz, vsaj martin šal, megla, temna voda, megla, plovem, jegulje, paludi, della rosa, slabo se počutim, kava pri paolu v mazzorbu, pogled v modrino, še ni sonca, modrina prišlo bo torcello desno, plovem proti zahodu, paludi, v temno modrino, della rosa, pogled v gore, drog, nobenih rokavic, prazen čoln, v vodi kos lesa, saki v plitvinah, šal, kašljam, nimam plašča, jegulje, saki v plitvinah sivih jegulj, ni denarja, dvignem pogled in kašljaje vidim gore s snegom pod temno modrino nad meglo v laguni, temno modro, kašljaje, megla, snežne gore, temno modro, sonce.

NEDELJA

Moški s 'pazienzo' — Posledice pretresa — Sveti Marko in napačne alternative — Telefonski pogovor z Dortmundom — Mappa Mundi — Črte se križajo na Campanilu — Rock and Roll z morivcem — Vzhodnik.

Franziska, od polnoči do jutra

Franziska se je prebudila blizu polnoči. Ugotovila je, da je budna, potem je vstala, si pogladila gube na krilu in začela česati lase, zmršene po spanju. Deset tisoč lir bo zadostovalo za vozovnico do Münchna. Hotel je plačan do ponedeljka zjutraj. Jutri zjutraj se bom odpeljala v München, si sposodila pri tamkajšnjih znancih nekaj denarja in polskala službo v Münchnu ali kje drugje. Prpravzaprav sem hotela brez sledu izginiti, toda to pač ni uspelo. Vse je bila le romantična zamisel. S svojim znanjem bom v Nemčiji takoj dobila dobro plačano službo in čez nekaj mesecev si bom lahko privoščila majhen apartma, ljubko majhno apartmajsko stanovanje v Münchnu. Le kaj sem hotela tu v Benetkah? Bil je le smešen, napačen začetek. Premišljevala je, ali naj bi ostala v hotelu ali vnovič odšla. Popolnoma budna sem pa nimam kaj brati, morda bom na Piazza San Marco še dobila kakšno ilustrirano revijo. V Münchnu lahko pojdem takoj k zdravniku, toda pravzaprav je še prezgodaj, šele po izostanku mesečnega perila lahko zanesljivo ugotovijo, če bom dobila otroka. Franziska je pričela računati, zavedala se je, da se bo v ponedeljek ali torek ali sredo izkazalo; prestrašila se je bližnje odločitve. Toda če dobim otroka, ga bom pač dobila, poklicno sodim v prvi razred, v nobenem podjetju mi zaradi tega ne bodo delali preglavic, nasprotno, plačali mi bodo dva meseca, ko bom izostala, to moram takoj urediti, in potem bom imela otroka in apartma in zaslužila bom toliko, da bom lahko plačala nekoga, ki bo varoval otroka, kadar bom v pisarni, ne moti me, če je otrok Herbertov, tako je, ko da bi bil od kogarkoli, niti pfenigja ne bom vzela od Herberta, Nemčija, kajpada, to je rešitev, poskus, da bi izginita v Italiji, je bil nesmiseln, dovolj je beneških ponižanj. Vendar pa je čutila, da ji je odločitev o povratku v Nemčijo prinesla le olajšanje, medtem ko je po odhodu iz Biffija in na vožnji v Benetke pa ves minuli dan čutila breme velikega nagiba. Da, breme je prava beseda in rešitev je prava beseda, pravzaprav ljubim breme in nagib bolj kot rešitev in olajšanje, že vem, kaj sledi rešitvi, po rešitvi pride dolgčas, ljubko apartmajsko stanovanje, visoka plača, napačen red in napačna čistoča, pomanjkanje misli, pomanjkanje strasti, tudi otrok me ne bo obvaroval pred nemškim dolgčasom, pred deželo brez skrivnosti, nisem žena, ki vidl le svojega otroka, pa vendar me bo otrok zaviral, če bi čez čas hotela oditi v tujino, pri službi v Nemčiji me ne bi oviral, v tujini pa bi le stežka dobila službo, če bi prišla z otrokom.

Pred pričetkom šolskega leta

SE NEKAJ DNI in morská obala bo utihnila. Utihnili bodo gozdovi, jezera in polja. Vse bo zopet tiho in mirno. Narava bo ostala sama. Podrli bodo še zadnje šotore, izpraznili domove, vlaki bodo polni otroške govornice.

Danes se nemi in tihi šolski prostori bodo oživeli. Po dolgih dveh mesecih jih bo zopet zbudil šolski zvonec. Potem ne bo ne konca ne kraja pripovedovanju o morju, gozdovih, jezerih in poljih. Začelo se bo šolsko leto. Da, novo leto, v katerem boste zvedeli še veliko, veliko povsem novega in zanimivega. »Zakaj je morje slano? Žive galebi tudi v gorah? Kam spada tista lepa rdeča roža, ki sem jo videla na tetinem vrtu? Zakaj je koristno govedo? ...« Poslušali boste, se učili, pisali, mislili in zopet bo leto okoli. A vi ne boste isti. Nič se ne bo izpremenilo. Niti morje, niti gozd. Drugačni pa boste vi. Vedeli boste toliko novega in zanimivega, da se vam bo zdela tudi narava prijetnejša in bližja. Zato boste prav gotovo v veseljem in dobro voljo začeli novo šolsko leto, ki vam bo poleg znanja, prineslo tudi toliko prijetnega, tovariškega in zanimivega življenja.

Redki in tihi ostajajo letoviški kraji tudi po naši Gorenjski. Vrnili so se otroci iz Murske Sobote, ki so letovali v Dražgošah, poslavljaljo se tudi otroci iz Tržaškega, ki so letovali v Gorjah pri Bledu in mladi Slavonci, ki so nepozabne in brezskrbne dni preživeli v malem gorenjskem mestecu Kropi. In kje so vsi otroci? Odsli so. Odsli so domov. Da se pripravijo, da kupijo to in ono, da zavijejo zvezke, očistijo lanskoletne aktovke, si nabavijo nove svinčnike in nakupijo knjig. Lahko bi naštevati brez kraja. Kaj vse je potrebno storiti, preden zopet prestopiš šolski prag. To res ni od šale. Letos bom stopil v nov višji razred. Učil se bom fiziko, kemijo, biologijo, pa angleščino, francoščino. In ti? Kaj stojiš ti, deklica, pred veliko izložbo, polno knjig in zvezkov? Ti si vendar premajhna, saj še ne znaš brati! Seveda, zato bom letos odšla v šolo. Naučila se bom brati, šteti, pisati, vse prav vse.

In tako kupujejo. Zvezke, knjige, peresa, barvice. Oni iz višjih razredov seveda več in debelejšje knjige. Toliko dela pred začetkom novega leta! Vendar, saj bo vse poplačano. Ves trud in delo: z znanjem in veseljem. Dober nakup je uspešen začetek šolskega leta!

Iz taborniškega dnevnika

Poletje v Kraljevici

Sreda, 3. julija

Skupina nekaj manj kot petdeset tabornikov odreda JEZERSKI BISERI je krenila na pot. Cilj: 14-dnevno taborjenje ob morju.

Z vso opremo, s šotori, s kuhinjsko komoro in z osebno prtljago smo se ustavili v Kraljevici. Recepcija nam je po vnaprejšnjem dogovoru določila prijeten kotiček v borovem gozdu na velikem kampu. — Naglo so zrasli šotori in nad prostorom za kamnito ograjo se je že dvigal dim iz naše dobre kuhinje.

Četrtek, 4. julija

Prvi dan taborjenja je potekel v delovnem in v prazničnem razpoloženju. Potrebno je bilo urediti tabor in po vseh pravilih sestaviti taborniško cnoto. V dopoldanskem času smo imeli dva posveta.

Zbrahi smo se pred spominskim kamnom v bližini našega šotora. Na kamnu so vklesane besede, ki povedo, da je na tistem mestu tovariš Tito v letih 1934 in 1935 vodil delavska zborovanja, ko je bil zaposlen v tamkajšnji ladjedelnici. Revolucionarne misli našega voditelja so že pred vojno prodrle do vsakega kotička naše dežele. — Današnji dan vsa domovina slavi dan borcev in počastili smo ga tudi mi. Za to priložnost smo pripravili sprejem naših najmlajših. Sprejem je bil zelo slovesen.

Kratko — zanimivo

Poškodovano od levjih zob

Nikakor ni lahko biti poštar: dolge poti, težka torba in na mnogih vratih napis: »Pazi, hud pes!«

Toda kljub temu je vse to malenkost proti neprijetnostim, ki jih doživljajo nekateri afriški poštarji. Ti raznašajo pisma po savanah in pragozdovih, kjer ni označeno, izza katerega predela preti nevarnost.

Res, poštarji so v tako nevarnih krajih oboroženi s puškami, toda ...

Da, prav o nekem takem »toda« je govora.

V gorah vzhodne Afrike je nekega poštarja napadel lev. Poštar je hotel streljati, toda puška je zatajila. Ni kazalo drugega, kot odvreči torbo in v begu poiskati rešitev.

Ker ni bilo nič boljšega za pod zob, se je lev spravil na torbo in jo vso pregrizel. Seveda, tudi pisma niso ostala nepoškodovana.

Da bi prejemnikom pojasnili, kaj se je dogodilo s pismi, je uprava pošte na vsako kuverto udarila pečat z napisom: Poškodovano od levjih zob.

Kamnita knjižnica

Vse je v nji kot v vsaki drugi knjižnici. Najprej je treba stopiti do omare s policami, potem v katalogu po abecednem redu poiskati karton, na katerem je napisan naslov in številka tistega, kar hočemo čitati. Vse to je potrebno napisati na papir, da bi knjižničar na velikih, nepreglednih policah lahko čimhitreje našel vse, kar čitavec želi.

Potem prideta knjižničar in

Kmalu bo konec počitnic in brezskrbnega igranja na dvorišču

njegov pomočnik, ki potiska pred sabo voziček, natovorjen s kamenjem do čitavca, nato pa razloži preden debelejšje in tanjše kamnite plošče. In čitanje se lahko prične.

Ta nevsakdanja kamnita knjižnica je v Atenah v Grčiji. V njej hranijo zgodovinske zapise iz časov pred 2500 leti. Zato ni čudno, da v to edinstveno knjižnico zahajajo znanstveniki iz celega sveta.

Iznajdljivi golob

Na tekmovanju golobov-pismoš v hitrem teku od Sidneya do Townsvila je redno zmagoval vedno isti golob in tako postal slaven, kot najhitrejši golob Avstralije. Slave mu ni nihče oporekal, ker je zmago dosegel v prav rekordnem času: 1600 kilometrov je preletel v nekaj več kot šestnajstih urah, kar pomeni, da je letel s povprečno hitrostjo približno sto kilometrov na uro.

Toda nekega dne so odkrili, da golob v času tekmovanja ne leti, pač pa potuje! Da bi hitreje »preletel« pot, se je redno posluževal ekspresnega vlaka Sidney—Townsvil, na katerem je potoval kot pravi »slep potnik« — na strehi! Ni torej čudno, da je dosegel cilj precej pred ostalimi tekmovavci.

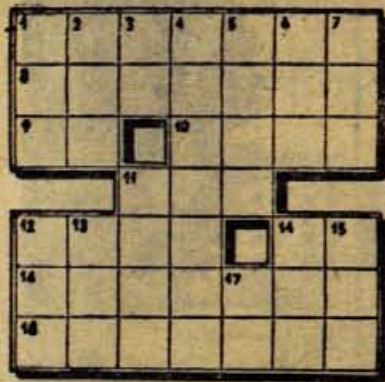
Ceprav so ga zaradi tega dosmrtno diskvalificirali, je golob slavo vsekakor obdržal. Seveda ne več kot najhitrejši, toda kot najiznajdljivejši.

Jim diši tisto, kar imajo v kovčkih in v denarnicah petični turisti. Zato ni čudno, da so taborniki poskočili, ko so slišali besede »stolovaj v bližini«. Skupina najbolj vnetih preganjavcev je naglo sledila nekemu neznancu, ki je »baje« svetil v naše šotore in se »plazil« v bližini. — Nekaj pa moramo pribiti, namreč, da ima strah velike oči in da vsa stvar le ni bila tako huda. Ker smo o dogodku obvestili tudi recepcijo, so od tam takoj prihitali na pomoč. Po našem opisu so človeka našli in ugotovili, da je bil navaden in miroljuben turist, ki se je le hudo prestrašil našega hrupa in pospešeno odšel v svoj šotor. Najbrž je bil mož le »preveč« v stiski, zato je skoraj stekel. To pa se je našim vestnim stražarjem zdelo še najbolj sumljivo. — Končno nam je le uspelo pomiriti razburjene tabornike.

Ponedeljek, 8. julija

Popoldne, takoj po kosilu, se je nenadoma ulila ploha. Skorajda nas je močno presenetilo, saj po tako lepih sončnih dneh nismo nič kaj mislili na dež. Za tabornike je močan naliiv z vetrovi lahko precejšnja preizkušnja, ali bodo šotori vzdržali močne vetrove in, ali ne bodo vodni curki vdrli pod šotore in premočili dna. — Mi smo naliiv kar dobro prestali. Hujšega ni bilo niti ponoči, ko je spet divjala nevihta. Zal smo morali ugotoviti, da je veter prerгал streho kuhinje. Zato nas je naslednji dan presneto skrbelo, kako bomo v dežju skuhalil zajtrk in kosilo.

Križanka št. 31

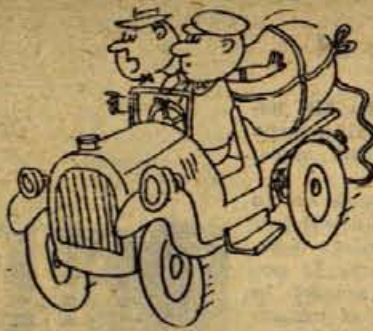
Vodoravno: 1. škodljiv mrčes, 8. vrsta razstreljiva, 9. avtomobilska oznaka Prištine, 10. merska enota za silo, 11. eden iz množice detergentov, 12. vrsta zelišča, 14. arabski zrebec, 16. turistični kraj na Štajerskem, 18. delavec s krampom.

Navpično: 1. poljedelsko orodje, 2. trenje, 3. samoglasnik in soglasnik, 4. kult golote, 5. grška boginja, 6. kositer, 7. oče, 11. revščina, 12. požirek tekočine, 13. varuh ognjišča pri starih Rimljanih, 14. srbsko moško ime, 15. navihanec, 17. kemijski simbolj za neptunij.

Rešitev križanke št. 30

Vodoravno: 1. krompir, 7. roman, 8. omen, 9. tn, 10. Mangart, 12. PN, 13. Aden, 14. Trevi, 15. rentnik.

Zavore

— Nimaš zavor? Kako pa potem zaviraš?

Vino

— Ne vem, kakšno vino pije moj mož; vem samo, če ga popije kozarec me vedno kliče s Sophio Lorenal

Dober kuhar

— Presenečena sem, tvoj oče kuha dosti boljše...

Obljuba

— Veš, mami sem obljubila, da te ne bom več videla!

HOROSKOP

Velja od 17. do 24. avgusta

OVEN (21. 3. — 20. 4.)
Znanec minulega tedna precej razmišlja o tebi. Odločitev o življenjski usodi še ni dokončna, zakaj lahko se še pre-mišliš. Odloča naj finančna perspektiva. Nepričakovano srečanje te vznemiri. Pismo.

BIK (21. 4. — 20. 5.)
V zadregi spoznaš prijatelja. Izveš novico, ki ti bo zelo koristila. Srečanje bo pustilo močan vtis. V službi mislijo o tebi. Vsako vznemirjanje ti bo močno škodovalo. Prošnji bo ugodeno. Izlet.

DVOJKA (21. 5. — 20. 6.)
Obstaja možnost, da se pretirana zaupljivost maščuje. Ne zaleti se, malce počakaj. Šef ti bo nekaj važnega povedal. Stori že nameravani obisk, da ne bo zamere. Počitka v gorskem svetu nujno potrebuješ. Hitro se odloči.

RAK (21. 6. — 22. 7.)
Priložnostni zaslužek bo odpadel zaradi nevoščljivih jezikov in ljubosumnosti. Povabilo sprejmi, ker ni brez namena. Solze bodo prinesle srečo.

LEV (23. 7. — 22. 8.)
O svojih dogodivščinah ne govori preveč, da ne bi strupeni jeziki to izkoristili. Nenaden obisk te bo jezil. V očeh ljubljene osebe neznanstvo zrasteš. Domišljavost in prevzetnost se maščujeta.

DEVICA (23. 8. — 22. 9.)
V srčnih zadevah ne bo šlo, kakor je bilo predvideno. Neka slika pokvari prijetno vzdušje. Privošči si malo počitka. Pismo in obisk znancev te potolaži.

TEHTNICA (23. 9. — 22. 10.)
Nevoščljivi jeziki se bodo zaman trudili, da te spravijo v slabo luč. V službi se nekaj pripravlja. Romantična idila bo prehodnega značaja.

SKORPIJON (23. 10. — 22. 11.)
Ob sončnem zahodu bo izrečena usodna izjava, iz katere se ne izmažeš. Doma bodo v skrbeh, zato povej resnico. Pismu ne verjemi preveč.

STRELEC (23. 11. — 22. 12.)
Z bridkostjo občutiš po veseli družbi glavobol in prazen žep. V pismu bo pojasnjen nesporazum, star dolžnik te razveseli. Nevarna vožnja se srečno konča.

KOZOROG (23. 12. — 20. 1.)
Draga oseba bo odpustila počitniške grehe, toda v prihodnje več uvidevnosti in vljudnosti, sicer lahko pride do resnejšega spora. Služba bo terjala več odločnosti in vztrajnosti. Pazi na svoje zdravje.

VODNAR (20. 1. — 19. 2.)
Uspeh v ljubezenskih zadevah, samo puške ne vrzi v koruzo. V poklicnem delu bo sicer malce zmešnjave in negotovosti, kar bo le prehodnega značaja. Pogumno naprej!

RIBI (20. 2. — 20. 3.)
Skrajna previdnost, da ne nasedeš obrekovavcem, zakaj v obratnem primeru ne bo upoštevana obramba nekih prijateljskih odnosov. Pri nekih odločitvah trikrat premisli, sicer pa kolo se vrtili. Pazi, nekdo je zdaj v tvojem zeljniku.

Nekateri trdijo, da je človek zapleteno bitje, zelo zapleteno.

— Ne strinjam se s tem. Mislim, da je človek zelo preprost, tako preprost, da ne more biti bolj preprost.

Glejte, kako sem prišel do tega spoznanja.

Nekoč sem v jezi svojega prijatelja (drugače zelo znanega in upoštevanega slikarja) užalil, da je sli-

Neki osebi nasprotnega spola sem povedal svoj dvom o njenem obnašanju v času, ko je njen mož na službeni poti. Tako se je razjezila, da zdaj njen mož s krvavimi očmi čaka na priložnost, da se srečava na primernem prostoru, kjer ni ljudi, kar jaz razumljivo in modro preprečujem.

Trgovcu sem, ko je postal vlažen sladkor, mimogrede omenil možnost

Nekemu odličnemu kirurgu sem vprično več ljudi rekel, da se čudim njegovim uspehom, gotovosti in spretnosti med operacijami. Dobrotnik je postal rdeč kot kuhinjski rak, praplašeno pogledal okoli sebe in jecljaje začel pripovedovati o vrennemenu.

Neki svoji znanke iz šolskih klopi sem zaupal svoje zadovoljstvo, da jo vidim kot srečno mamico, dobro gospodinja in zvesto soprogo.

— Misliš, da sem se postarala, da nikogar več ne morem ujeti — je zaskrbljeno vprašala.

Resnica torej, če je res resnica, nikoli ni prijetna. V najboljšem primeru ljudi razžalosti in jih napravi živčne.

Drugače pa žali. Žali brez usmiljenja.

Zato se zdaj na vsakem koraku trudim, da se izognem resnici, to pomeni — žalitvam.

Pred dobrim letom mi je prijatelj dejal, da ga spominjam na lenuba.

Do tega trenutka (zdaj, ko končujem humoresko) me je razjezila vsaka misel na njega in nikoli mi ni padlo na pamet, da bi zgornje pravilo dojel do konca.

Zdaj se smejem. Smeš pa je zelo kisel.

FEDOR SESUN

ŽALITEV

kar amazani, madežev in pleskarji, in se na ves glas zasmeljal. Mislim, da bo počil.

— Kdo ve, morda imaš prav — se je zasmeljal, ko so mu oči sijale kot sonce.

To me je začudilo. Kaj njega ne želim s takšnim podcenjevanjem? (To je najbrž laž!) Torej, z lažjo ni mogoče žaliti. S čim potem ljudi žalimo? S tistimi, kar ni laž, torej z resnico?

Ta občutek me je zgečkal in odločil sem se, da bom napravil malo o ljudeh okoli mene. Hotel sem zvedeti resnico.

dobrega zaslužka. Človek me je jezno pogledal, vrzel orečko na tehtnico in me z izbranimi besedami spodil iz trgovine.

Nekemu domišljavemu in bedastemu književniku (sedanje pokolenje ga bo precej povzdignilo, če ga bo uspelo najti v literarnih vodah) sem priznal, da nimam potrpljenja, da bi bral njegova dela. Od takrat me več ne pogleda.

To so bili primeri blebetanja neprijetnih resnic.

Poskušal sem tudi s prijetnimi resnicami.